

அவள் அங்கு எப்போது வந்தாள் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. எப்படி வந்தாள் என்றும் தெரியாது. தானாகவே வந்தாளா அல்லது யாராவது கொண்டுவந்து சரேத்துவிட்டார்களா என்பதும் தெரியவில்லை. அவள் எந்தப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவள், எதற்காக அங்கு வந்து சேர்ந்தாள் என்றாகிய யாரும் அறிய முற்பட்டதில்லை.

அங்கு நிர்மாணிக்கப்படும் அந்தப் பெரிய கட்டடத்தொகுதியை ஒட்டியே அவளது குடிமனை இருந்தது. கட்டுமானத்திற் பணிபுரியும் பல தொழிலாளர்கள் மதியச் சாப்பாட்டிற்காக அங்குதான் வருவார்கள். அவள் முகம் சூளிக் காது எல்லோருக்கும் சமத்தைப் போடாவாள். மதியச் சாப்பாட்டுமட்டும் தான் அவள் தருகிறாளா அல்லது இரவுப் போசனமும் கொள்ளமுடியுமா என்பதற்கும் சரியான விளக்கம் இல்லை. அதை அவள்; ஒரு சவேயாகக் கருதிச் செய்கிறாளா அல்லது தன் ஜீவனோபாயத்திற்காகவா என்பதும் தெளிவில்லாமலிருந்தது. அதுபற்றி யாரும் அலட்டிக்கொண்டதில்லை. சாப்பாடு கிடகை கிறதும்.. அதைவிட நமக்கு வேறே என்ன வேண்டும்?

அந்தக் கட்டுமானப்பணிகள் எப்போது தொடங்கின என்று தெரியவில்லை. அது இனி எப்போது முடிவுறும்; என்பதையும் ஊகிக்க முடியாதிருந்தது. அங்கு எண்ணற்ற தொகையினர் பணிபுரிந்தார்கள். சிலரது பணிக் காலம் முடிந்து விலகிப் போவதும், புதியவர்கள் வந்து சேர்வதும் நடமைமுறையிலிருந்தது. வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும் போதே சிலர் இறந்தும் போயிருக்கிறார்கள். இறப்பதற்கு ஒரு காரணமா தவேபைப்புகிறது? விபத்துக்கள் நரேலாம்.. அல்லது கொல் லப்பலாம்.. அதிலெல்லாம் சகஜமான சங்கதிதானே?

அங்கு இளைஞனொருவன் புதிதாக வந்து சேர்ந்தான். மறே பார்வையாளனாகவோ பொறியியலாளனாகவோ ஒரு புதுவிக் கு நியமனம் பெற்று வந்திருந்தான். பெரிய புதுவிக் கு வந்தவன் உயர்மட்ட சலவாக் கு உள்ளவனாகத் தானிருப்பான் என ஏனையவர்கள் கருதினார்கள். அதனால் அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து மரியாதை செய்வதற்குத் தங்களுக்கும் போட்டி போட்டார்கள். தன்னையாரென்று அறியாத அவர்களது செய்கை அவனுக்கு அவர்கள் மீது அனுதாபத்தை ஏற்படுத்தியது.

சில நாட்களாக அவனுக்குச் சாப்பாடு கிடகை கவில்லை. இன்னும் அவனுக்குப் புதிய இடம் பிடிபடாமலிருந்தது. சாப்பாடு கிடகை க்க்குப் பிடி ஒரிடம் தேடி அவன் சில

வளேகைகளில் அலறாந்து திரிந்தான். அது அங்கு யாருக்கும் திரிந்திருக்கவில்லை. எத்தனை நாட்களுக்குத் தான் ஒருவனால் பட்பினி கிடக்கமுடியும்.. அவன் சரோந்திப்போனான். அது திரியவந்ததும் சிலர்துடித்துப்போனார்கள். அவனை அழைத்துச்சென்று அவளை அறிமுகம் செய்துவைத்தார்கள். பண்களன்றால் ஏற்கனவே அவன் கச்சுபாவம் உள்ளவன். அதனால் வற்புறுத்தலாகத்தான் அவனைக் கொண்டுவரமுடிந்தது. கச்சுத்தபை பார்த்து சாப்பாட்டை விடமுடியுமா? பழகப்பழக்க கச்சம் விடப்படும்போனது. அவனுக்கு அவளிடம் இன்னுமின்னும் நெருக்கம் ஏற்பட்டது. அக்கா அக்கா.. என மிக அன்னியமோனியமாக உறவு கொண்டாடினான். சாப்பாட்டுநேரம் மட்டுமின்றி வேறு வளேகைகளிலும் அங்கு வந்துப்போகத் தொடங்கினான்.

அந்தச்சின்ன வீட்டு அவளுக்கு வசதியற்றதாயிருப்பதான மனக்குறை அவளுக்குத் தோன்றிக்கொண்டேயிருந்தது. அது அவளுக்குச் சொந்தமான வீடா அல்லது வாடகைக்குக் குடியிருக்கிறாளா எனவும் தரியாமலிருந்தது. சாப்பிட வருகின்ற சிலர் கடன் சொல்லிப்போவதையும் கவனித்திருக்கிறான். அப்படிக் கடன் கொடுத்துக்கொண்டே விப்பவளுக்கு எப்படி ஒரு வீட்டுக்குச் சொந்தமாவது சாத்தியமாகும்?

அந்தக் குறுகிய இடத்திலிருந்துகொண்டு எப்படி அவ்வளவு பரோக்கும் சமத்தைப்போடும் வல்லமையைக் கொண்டிருக்கிறாள் எனத்தன் மனதுக்குள்ளேயே வியந்தான். சமயைலுக்கான பாத்திர பண்டங்களையே தட்டுமுட்டுச்சாமான்களையே எங்கும் காணக்கிடக்கவில்லை. சமயைல் தயாராகும்போது பாத்திரபண்டங்கள் எங்கிருந்து வருகின்றன என்றே தரியவில்லை. அவை பிறகு எங்கே சென்று மறைகின்றன? உள்ளே களஞ்சிய அறப்போல ஏதோ ஒன்று இருக்கக்கூடும்மோ? உள்ளே போகமுடியுமானாற் கண்டுகொள்ளலாம். சமயைல் சாப்பாட்டை எந்த அடும்பிலிட்டும் கொதிக்கவைக்கிறாள் என்பதும் புதிராயிருந்தது.

அவள் தனி ஆளா அல்லது கட்டியாரும் இருக்கிறார்களா என்ற களேவிகளும் அவளுக்குத் தோன்றின. அவளது புரூஷன் எங்கே இருப்பான்..? இதையெல்லாம் அவளிடம் கேட்கும் தரையம் அவளுக்கு இல்லை. அது அவளுக்குக் கோபமட்டும் களேவியாயிருக்கலாம். அப்படியான நிலைமை ஏற்பட்டு அவளது உறவைக் கட்டுத்துக்கொள்ளவும் அவளுக்கு விரும்பவில்லை. எனினும் அவள் யார்.. அவளைச் சேர்ந்தவர்கள் யார் என்றெல்லாம் மனது கிளர்ந்தவண்ணமே இருந்தது.

‘உனக்கு யாரும் உறவுக்காரர்கள் இல்லையா.. தனியாகவா இங்கே இருக்கிறாய்..?’

அந்தக் களேவி இயல்பாகவே ஓர் உந்துதலில் வெளிப்பட்டாவிட்டது. கேட்டபிறகுதான் உறவைத் தது.. தனது தனிப்பட்ட விடயங்களில் தலையிடுகிறானென அவள் கோபமடையக் கூடும்.

‘இருந்தார்கள்.. சத்தித்துப்போய் விட்டார்கள்.. நான் தனியாகத்தான் இருக்கிறேன்..’

‘சத்தித்துப்போய் விட்டார்களா..?’

‘யுத்தத்தில் மக்கள் கொல்லப்பட்டவது சாதாரண விஷயம் தானே..!’

அதனை அவள் மிகச் சாதாரணமாகக் கஃறினாள். அவள் மீ து அவனுக்கு இரக்கம் சூரந்தது. தனது சொந்த பந்தங்களான இழந்துதான்; அவள் யுத்தப் பிரதேசத்திலிருந்து இங்கு வந்திருக்கிறாள். அவளது பூர்வணும் அங்கே இறந்திருக்கக்கூடும். தனிமப்பட்டுப் போயிருக்கும் அவளுக்குத் தன்னாலான உதவிகளைச் செய்துகொடுப்பதுதான் நியாயம். மூதல் அலுவலக வசதிகள் குறைந்த அவளது சிறிய குடிமனையைச் செப்பனிடக் கொடுக்கலாம்.

‘உள்ளே வீட்டைப் பார்க்கலாமா..?’

‘பாரனே..!’ கதவதைத் திறந்து விட்டாள்.

ஒரு சிறிய அறையே.. அது அவளது படுக்கையறை. ஓரே ஒரு சிறிய கட்டில். ஓரே ஒருத்திக்கு ஓரே ஒரு கட்டில் மட்டும் உள்ளதில் ஏதும் புதுமனை இல்லாததான். ஆனால் அது இவ்வளவு சிறிதாயிருக்கவேண்டாமா? அவளது உடலளவுகளை மனக்கண்ணிற் கொண்டு வந்து கட்டிலின் அளவுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். ஒத்துவரவில்லை. கால்களைக் குறைப்பிக்கொண்டு படுப்பாளா?

கட்டிலை வடிவத்தைத் தவர்கள் மிகத் திட்டமிட்டுத்தான் அந்த வலையைச் செய்திருக்கிறார்கள். இந்தப் படுக்கையை வறையாரும் பகிர்த்துகொள்ளக்கூடாது என்பதில் அக்கறையாயிருந்திருக்கிறார்கள்!

அல்லது அவளாகவே அப்படியொரு கட்டிலைத் தேடி வாங்கியிருக்கக்கூடாமோ? மனிதர்களிடம் அவதானமாயிருக்கவேண்டும் என்ற எச்சரிக்கையுணர்வு, பெண் என்ற ரீதியில் இயல்பாகவே அவளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஓரே ஒருத்தி படுப்பதற்கு எதற்காக டபிள் பெட் என, அவளது நடத்தை பற்றிய வீண்கதகையெல்லாம் சோடிப்பவர்களிடமிருந்து தப்பிக்கவேண்டாமே!

‘இந்தக் கட்டில் உனக்குப் போதுமா.. எப்படி இதிலே படுத்துக்கொள்கிறாய்..?’

‘படு.. படு.. படுத்துப்பார்..!’

அவள் சிறுபிள்ளையைப் போல கைகளைத் தட்டியவாறு துள்ளல் போட்டாள். அந்தக் குரல் ஒரு பெண்ணின் குரலைப் போல இல்லாமல் குயிலின் கஃவலைப் போலிருந்தது.

கட்டிலில் நல்ல பஞ்சணை இல்லை. அழுகக்கஃறிய தலையைணையொன்று கிடந்தது.

அவன் அந்தப் படுக்கையில் மெல்லச் சாய்ந்தான்.

தலையைணையின் அழுக்கு நாற்றமடிக் குமோ எனும் மனச்சூளிப்புடன் தான் படுத்தான். ஆனால் ஒருவித நறுமணம் நாசியிற் பரவியது. அந்த வாசனை எங்கிருந்து வருகிறது என அவனுக்கு வியப்பாயிருந்தது. பெண்களின் கஃந்தலுக்கு ஏதோ நறுமணம் உள்ளது என்று கஃறுகிறார்கள், அது இதுதானோ?

படுக்கைக்கு நேரெதிரே சுவரில் ஒரு சிவ் கல் அளவில் துளையொன்று துன்பட்டது. வீட்டைக் கட்டும் போது உயரக் கஃரவைலேகைகள் செய்வதற்காக குறுக்குச் சிலாகை போடும் வதற்கு விலக்கப்பட்ட கல்லாக இருக்கலாம். பின்னர் அதை நிர்வாமலே விட்டுவிட்டார்கள். அது சரியில்லாத வலையென்றே அவனுக்குப் பட்டது. உள்ளே

நோட்டமிடும் உள்நோக்கம் அவர்களுக்கு இருந்திருக்கிறது!

‘சுவரிலே ஓட்டயென்று உள்ளதே.. யாராவது உள்ளே பார்க்க வாய்ப்பாயிருக்குமே..?’

‘அதற்காகத்தான்.. அப்படிக் கண்காணிப்பதற்காகத்தான்.. அந்த ஏற்பாட்டைச் செய் திருப்பார்கள்..’

‘கண்காணிப்பதற்கா.. எதற்கு..?’

‘யுத்தப்பிரதேசத்திலிருந்து வந்தவளமீ து அவர்களுக்குச் சந்தகேம விட்டுப்போகும்..?’

அப்போது சொல்லிவதைத் ததுபோல அவன் கட்பிலிற் படுத் திருப்பதை அந்தத் துளையினுட ஓர் கண் பார்த்தது.

‘ஐயையோ அவர்கள் பார்க்கிறார்கள்..’ என அவன் சத்தமிட்டான்.

அவர்கள் தன்னபற்றி வலு பார்த்து தகவல்களைச் சேகரிக்கும்; சங்கதி அவனுக்கு ஏற்கனவே ஓரளவுக்குத் தெரிந்திருந்தது. இப்போது அது இன்னும் ஊர்ஜிதமாகியது.

எழவிடாத சுகானுபவத்ததைத் தந்துகொண்டிருந்த படுக்கை ஒரு தூர்நிலமையை ஏற்படுத்திவிட்டதே என்ற கலக்கத்துடன் எழுந்தான். அப்போதுதான் திறந்துகொண்ட ஜன்னல் கதவுபோல மறுபக்கச் சுவரில் ஒரு வளி தனெட்டது. அது கதவில்லாத ஜன்னல் போலவும் அல்லது இன்னும் ஜன்னல் பொருத்தப்படாத சுவர்போலவாயிருந்தது.

‘இது உனக்குப் பயமாக இல்லையா..?’

‘என்ன பயம்?’

‘யாராவது உள்ளே வரக்கூடும்..’

‘யார் வருவாங்க..? வரட்டுமே பார்க்கலாம்..!’

அவளது பச்சை அவனுக்கு ஆச்சரியமூட்டுவதாயிருந்தது. இவ்வாறானதொரு பாதுகாப்பற்ற இடத்தில் தனிமையாக இருக்கும் தரையம் தனக்கென்றால் வரவே வராது என நினைத்தான். மவளே.. உனக்கு அவ்வளவு துணிச்சலா?

அவளைப் பயமுறுத்திப் பார்க்கவேண்டும் போல அவனுக்கு வடிக்கயணர்வு தோன்றியது.. ‘தனிமையாக இருக்கும் பண்ணைத் தடே இரவில் பயே பிசாசுகள் வரக்கூடும்?’

‘நானே ஒரு பிசாசுதானே..!’

‘பிசாசா..?’ சட்டென அவன் உடல் புல்லரித்து சிறு நடுக்கத்துக்குள்ளானான். கலந்த

கபந்தலுடனான அவளது வசீ கரிக் கும் ககோலம் கண்களகைக் கப்சியது.

பிசாசுகள் இவ்வளவு அழகாயிருக்குமா..?

பொதுவாக மகோகிளிப் பிசாசுகள் அழகாயிருக்கும் என்ற அபிப்பிராயம் அவனுக்கும் உண்டு. இது ஒரு மகோகிளிப் பிசாசாக இருக்குமோ?

பிசாசுகளை அஃகிர திணையிலா உயர் திணையிலா விழிப்பது என்றும் திரியவில்லை. தவறுதலாக ஏதாவது பசீ, அது வறே வில்லங்கத்தில் கொண்டுவர விரும்புகிறது.

‘அக்கா நீங்கள் விளையாட்டுக்குத்தானே அப்பிடிச் சொன்னீங்கள்..? பவே அது இது என்று சொல்லி சும்மா என்னபை பயமுறுத்தத்தானே பார்க்கிறீங்கள்..?’

‘ஏன் தம்பி.. அது உண்மையாயிருக்கக் கபடாதா..? யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டவர்களுக்கெல்லாம் வறே போக்கிடம் ஏது..?’

இது நல்லதுக்கல்ல, இந்த இடத்தை விட்டு நழுவிவிடுவதுதான் உத்தமம் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

பிறகு, சாப்பாட்டுக்குக் கபட அந்தப் பக்கம் வருவதை அவன் தவிர்த்துக்கொண்டான். அதற்கு வறே காரணமும் இருந்தது.. தொடர்ந்து வவே பார்க்கும் அவர்கள் தன்னை ஏதாவது பொறிக் குள் விழுத்திவிட முனைகிறார்கள் எனப்பது பற்றிய பயம். அல்லது அப்படியொரு பயத்தை உண்டாக்கிக் குழப்ப அவர்கள் முயற்சித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கு நடக்கும் தில்லுமுல்லுகளையம் ஊழல்களையம் அவன் கண்டுகொள்ளக் கபடாதாம். அதுபற்றி வெளியே பசீக் கபடாதாம். அந்தப் பயம் இருக்கணும்!

அப்படிக்கண்களை மபிக்கொண்டு வாழ்வது அவனுக்குச் சாத்தியப்படாமற் தான் இருந்தது. அநியாயங்களகைக் கண்டுகொள்ளாத தானுண்டு தன்பாட்டுண்டு என்று எப்படியாவது வாழ்ந்துவிட்டுப் போகிறவர்களைப்போல, இனித் தானும் இருக்கவணேடியதுதான் என எண்ணிக்கொண்டான். போதும்.. ஆளை விடுங்கடா சாமி!

ஆனால் அவள் அவனை விடவில்லை. அவனைத் தேடித் தேடி வரத்தொடங்கினாள். மாலையே நேரங்களில் சந்தித்துக்கொள்வது வழக்கமாகியது. அவர்களிடம் அவன் எச்சரிக்கையாயிருக்க வணேட்டுமென அவள் அறிவுறுத்தவும் செய்தாள்.

அவனும் தனது உயிர் பற்றிய அவதானத்துடன் தான் நாட்களகைக் கடந்துகொண்டிருந்தான். எனினும் ஒருநாள் மறே தட்பில் வலையாக நின்றபோது அந்த சம்பவம் நடந்தது.. திரியாத ஒருவன் அப்போது ஏணியொன்றகைக் கொண்டுவந்து சுவரில் சாத்தி வைத்துவிட்டு அந்தப் பக்கமும் இந்தப் பக்கமும் நோட்டம் பார்த்தான். இவனுக்கு இங்கே என்ன வலை என எண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், ஏணியில் ஏறி மலே வந்தான். தனது காலபை பிடித்து இழுத்துவிடத்தான் வருகிறானோ என உள்ளுணர்வு தட்டியது. தப்பிக்க வழியில்லாத அரூம் பொட்டான இடம் அது. ஏறுபவன் கிட்டத்தட்ட மறே தட்டை எட்டும் தறுவாயில் ஏணி சமநிலை இழந்து சரிவது திரிந்தது. விழுந்து தொலையப்போகிறானே என அவன் சட்டெனப் பாய்ந்து ஏணியைப் பிடித்துக்கொள்ள முற்பட்டான். ஆனால் பிடிபடமுதலே ஏணி தடாலென தரையில் விழுந்தது. ஏறி வந்தவன் முகம் குப்புறச் சப்பளிந்துபோய்க் கிடந்தான்.

அவசரத்துக்கு இறங்கமுடியாத இடத்தில் நின்ற அவன் பதகளித்துப்போனான். இறங்கி ஓடிப்போக நேரம் பிடித்தது. விழுந்து கிடந்தவனைப் புரட்டிப் பார்த்தால்.. மடிக் கும் முகமும் உடனே இரத்தம் பெருகியது. கடமையான கொங்கிரீட் தரையில் அந்தமாதிரி விழுந்தவன் சத்தத்துடன் போயிருப்பான் என்று நினைத்தால், மீள் உயிர்பெற்றவன் போலப் பசேத் தொடங்கினான்.

‘என்ன.. என்னைத் தள்ளிவிட்டுக் கொல்லப் பார்க்கிறாயா..?’

என்னடா இது, உதவி செய்யப்போனாலும் வீண்பழி.. ஒதுங்கிப் போனாலும் விடறாங்க இல்லியே என ஒருவித அச்சம் அவனைக் கலக்கியது. அவள் வந்து அவனுக்கு ஆறுதல்கொடுக்கிறாள். ஏற்கனவே அவளை அந்தச் செய்தி எட்டியிருந்தது.. ‘உன்ன முடிக் கிறதற்குத் தான் பார்க்கிறாங்க கவனமாயிரு..!’

சுகமான தடிக் கத்துக்குரிய இரவர்கள் அவனிடமிருந்து பறிபோயின. ஒவ்வொரு இரவர்களும் பயமுறுத்தும் சமிக்ஞைகளைத் தந்துகொண்டிருக்கின்றன. தடிக் கம் ஆழத்தும் வளைகளில் கதவதைத் தட்டும் சத்தம் உறக்கத்தைக் கெடுக்கிறது. எழுந்து கதவதை திறந்தால் துவக்கடன் நிற்பார்களோ என்ற பயம். தொலைபேசி ஓயாது ஒலித்து அழகைக் கிறது. திட்டுதிப்பென எழுந்து கையில்லெடுத்துத் தால் ஓய்ந்துபோகிறது. யாரோ வெளியே குரல் கொடுத்து அழகைக் கவும் செய்திருக்கிறார்கள். அது அவளது குரல்லவா? தடிக் கத்தில் ஒலிக்கும் குயிலின் கடிவல்! தனக்கு ஆபத்து நேரப்போகும் தருணங்களில் பாதுகாப்பதற்காக அவள் வந்துவிடுகிறாளோ?

கனவும் விழிப்பும் கனவாமாக்கக் கலையும் இரவர்கள்.. வலையைச் செய்யுமிடம் நாளுக்கு நாள் வேறுவேறு தோற்றங்களாகக் கொள்கிறது. மாடித் தட்டைகளில் ஏறும் போது தடிக் கிவிடுவதுபோல தடமாற்றம் ஏற்படுகிறது. நடக்கமுடியாத விழுத்தும் பொறிகளைக் கொண்டிருக்கும் படிகள். கால்களை எங்கே எப்பிப் பதிப்பது என்றும் குழப்பமாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு தட்டைகளாக ஏறி ஏறி மலே போனான். அது எத்தனையாவது மாடி என்றும் நினைவில்லை.. ஒருவனைக் கட்டிப்போட்டுக் கதறக் கதற சவக்கினால் விளாசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ‘என்ன இது’ என்று கட்டால், ‘தண்டனை’ என்றார்கள். யார்மலேவது சந்தகேம் ஏற்பட்டால் இந்தக் கதிதானாம்! அல்லது இந்த உயரத்திலிருந்தே போட்டுத் தள்ளியும் விடுவார்களாம்!

திறந்துகொண்ட ஜன்னற் கதவுபோல சுவரில் ஒரு வெளி இங்கயும் தனெட்டது! அது கதவில்லாத ஜன்னல் போலவும் அல்லது இன்னும் ஜன்னல் பொருத்தப்படாத சுவர்போலவாயிருந்தது. அதனிடம் அவன் வெளியே எட்டிப் பார்த்தான்.. எவ்வளவு உயரத்திலிருந்து விழுவனென்பி வரும்?

அந்தப் பக்கம் பலநிறாண்டுகள் முற்பட்ட காலத்துக் கோட்டையொன்று எரிந்துகொண்டிருந்தது. சாம்பல் நிறத் திலான குதிரைகள் அந்த நெருப்பில் கால்களை உதறியபடி உயிர்பெட்டைக் கொண்டிருந்தன. இயல்பாகவே அவை சாம்பல் நிறம் கொண்டவையா அல்லது தீயில் வெந்ததனால் பொசுங்கி நிறமிழந்தனவா என்பதும் புரியவில்லை. முடிகளும் கட்டையங்களும் கொண்ட மனிதர்களும் தீயில் வெந்து மடிந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவனுக்கு எல்லாம் பட்டெனத் தெளிவானது. இதே இடம்தான்! தண்டனை கொடுத்த மன்னவர்களும் இப்போது இல்லை! தண்டனை பெற்ற அப்பாவிகளும் இப்போது இல்லை. அந்தக் கோட்டை இருந்த தடயமே இப்போது இல்லை. இப்போது அதே இடத்தில் இந்தக் கட்டை எழுந்துகொண்டிருக்கிறது. இன்னொரு காலத்தில் இதன் தடயங்களும் அற்றுப்போகலாம்... இந்த மன்னர்களும் அழிந்துபோகலாம்!

சவகக் கபபபபவனின் உயிரடங்கும் அவலக் குரல் அந்த விடியப்புற நரேத்திலும் கட்டெக்கொண்டிருந்தது. இனிமலேமும் தாமதிக் காது இங்கிருந்து நீங்கிவிட நினைத்தான்.

காலகாலமாகப் பெய்த மழையில் புதகைகுழிகளை மட்டிய மண்திட்டிகள் கரணத்துப்போயிருந்தன. நடக்கும் போது மனித எலும்புகளும் மண்டயோட்டெத்துண்டுகளும் கால்களில் இடறின. எதிர்ப்பட்டவர்கள் அறிமுகமற்றவர்களாயிருந்தார்கள். ஊரே மாறிப்போயிருந்தது. ஆனால் அவனது வீடும் மட்டும் மாறாமலிருந்தது! எப்போதோ இறந்துபோன அம்மா அங்கே நின்றிருந்தாள். அப்போதுதான் பதுங்கு குழியிலிருந்து வளையிறி வந்தவள்போல புழுதிபடிந்த கோலத்துடன் நின்றாள். அவன்தன் சிறு பராயத்தவனாக மாறிப்போயிருந்தான்.

அவன் ஓடி விளையாடிய அந்த இடமும் மரம் செடிகளும் குத்கலமட்டின. யுத்தமும் குண்டுகளும் அந்த இடத்தை ஏதும் துவம்சம் செய்யாத அதிசயம் நிகழ்ந்திருந்தது. மாரி மழையில் வீட்டுக்கிணற்றுநிறைந்துப்போயிருந்தது. கடலொன்று அங்கு வந்து நிரம்பியதுபோல கிணற்றுநீர் நீலநிறம் கொண்டிருந்தது. அவனுக்கு கிணற்றில் தண்ணீர் ரளரளிக் குளிக் கவண்டும் போலிருந்தது. அதற்குத் துலாவும் கயிறும் தவேபைபடாது. தண்ணீர் முட்டிய கிணற்றில், நின்ற நிலையில் ஒரு வாளியால் அள்ளிக் குளிக் கலாம்.. அது ஒரு விளையாட்டு.

'கவனம் அப்பு..!' என அம்மாவின் குரல் கட்டெத்து. அம்மா எப்போதும் அப்படித்தான். கண்ணுக்குக் கண்ணாகத்தான் அவன்கைக் காத்து வளர்த்தாள். 'அம்மா.. நானும் இறந்துவிட்டனோ..?' அந்தக் களேவியை அவன் அம்மாவிடம் கட்டானா அல்லது அப்படிக் கட்டெக்க நினைத்தானா என்றும் திரியவில்லை.

அதற்கு அம்மாவிடமிருந்து பதிலுமில்லை.

நாளாக ஆக, அவன் காணாமல் போய்விட்டான் என்ற கதை பரவத்தொடங்கியிருந்தது.

rajsiva50@gmail.com